

тееха, тук-таме из гората избиха червеникави петна. Наближаваше времето, когато всички хора трябваше да се готвят за зимнина. Житото беше прибрано, орехите и лешниците бяха обрани, ябълките бяха скътани в мѣх или пѣк бяха изсушени и натѣпкани в торбите, сеното и вейките бяха струпани в малките дворища или наблизо из гората.

Родителите на Орфея чупеха прѣсти и не знаеха какво ще правят през тежките зимни месеци. „Ако не го хванат ония кучета, ще умре от студ“, клатеше тъжно и безнадежно глава старият.

— Да избягаме, бре сине! — молеше го майка му. — Ще идем вдѣн горите, та и слѣнцето няма да ни намери.

— От злото, майко, никѣде не можеш да избягаш! — отвърщаше все така усмихнат и смел Орфей. — Да избягам и да се скрия, това значи, никога да не засвирия, защото щом засвирия, по песента ще ме намерят.

— Пѣк няма да свириш, синко, — проплака умолително майката. Орфей се усмихна горчиво.

— Че какѣв ще бѣде този живот — глух, без радост и песни, под постоянния страх да те не открият съгледниците на богатите и жестоки тирани? — заклати решително глава Орфей. — Не, аз не искам да живея така.

И един ден Орфей каза на родителите си и на Дика, че е чакал достатѣчно дѣлго да си идат владетелските съгледници и пазачи и че вече ще излезе да броди из планината и да поминува на воля и както си знае, в борба с всички, които ограбват бедните трудолюбиви хора и които преследват радостта и свободата. Майката и бащата занемяха от страх и от отчаяние. Само Дика не се уплаши. Тя знаеше, че Орфей е прав, че е силен и че ще победи.